

ตำรวจบำแห่งปรangkู่ : โดย จิรกฤต ยศประสิทธิ ผลงานประเด็นสิ่งแวดล้อมในชุมชน
หมวดหมู่ สิ่งแวดล้อม , 23 กรกฎาคม 61

หากเราคอยดูแลธรรมชาติ วันหนึ่งธรรมชาติอาจพลิกออกดอกออกผลให้เรา

ได้รับทั้งอาหาร ที่อยู่อาศัย และผลผลิตได้

จาก จิรกฤต ยศประสิทธิ เรื่อง "ตำรวจบำแห่งปรangkู่"

กาลครั้งนั้น...ราวกับผ่านมาไม่นานนี้เอง

ณ ต้นตาลโตนซึ่งกำลังแตกช่อออกห่อผลสะพรั่งริมทางหลวงชนบทที่พลุกพล่านไปด้วยยวดยานพาหนะ มีกระรอกน้อยวัยคระนองสองตัวกำลังโต้เถียงกันอย่างเอาเป็นเอาตาย ถึงเรื่องที่ว่าใครเหมาะสมจะได้ครอบครองตาลโตนต้นใหญ่ยักษ์เห็นชัดเจนตาที่ยืนจังก้าทำแตกลมอยู่ในขณะนี้ เจ้านกกระจาบอาวุโสซึ่งทำรังอยู่ที่ตาลโตนต้นข้างเคียง เผ่าสังเกตสถานการณ์อยู่ลึกลับ เห็นท่าว่าจะไม่ได้ช้อยู่ดี จึงได้ยื่นปีกเข้าไปเพื่อช่วยจับข้อพิพาทที่กำลังดำเนินไปอย่างร้อนระอุ

“พวกเจ้าทั้งสองทะเลาะกันด้วยเหตุอันใด” นกกระจาบอาวุโสได้ถามด้วยท่าทีสุภาพและเป็นมิตร

“ก็เจ้ากระรอกตัวนี้น่ะสิกำลังจะแย่งสมบัติของข้า ทั้ง ๆ ที่ข้าเป็นคนเจोक่อน” กระรอกตัวแรกว่าเสียงแข็ง

“ใครว่า ข้าต่างหากที่เจोक่อน ข้าวิ่งมาถึงที่นี่ก่อนเจ้าเสียด้วยซ้ำ” กระรอกตัวสองยันคอเป็นเอ็น

“แล้วพวกเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าตาลโตนต้นนี้ ไม่มีเจ้าของ” นกกระจาบอาวุโสกล่าวถามก่อนยิ้มอย่างไว้เชิง เจ้ากระรอกน้อยทั้งสองตัวเมื่อได้ยินดังนั้นก็สะดุ้งโหยงสุดตัว เหลียวซ้ายแลขวาด้วยความประหวั่นพรั่นพรึงถึงภัยอันตรายที่อาจจะถล่มกรายเข้ามาใกล้ตัว พวกมันไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้มาก่อนว่าตาลโตนต้นนี้จะมีผู้ครอบครองอยู่ก่อนหรือไม่ พวกมันคิดแต่เพียงว่าศัตรูที่จะเข้ามาแย่งชิงสมบัติอันล้ำค่านี้ มีเพียงพวกมันทั้งคู่เท่านั้น

“เอ่อ...พอดีข้าไม่เห็นได้สังเกตให้รอบคอบ ข้าเห็นมันตั้งตระหง่านอยู่เดียวตาย จึงคิดว่าไม่มีผู้ใดครอบครอง” กระรอกตัวแรกพูด

“ใช่ ข้าก็เห็นเช่นเดียวกันนั่น” กระรอกตัวสองกล่าวเสริมอย่างเข้าขา

“ว่าแต่ ท่านนกกระจาบพอจะรู้หรือไม่ว่าตาลโตนต้นนี้เป็นของใครกัน” กระรอกทั้งสองประสานเสียง ขึ้นถามพร้อมกันราวกับเป็นสหยาที่รู้ใจกันมานานนม จนนกกระจาบอาวุโสอดที่จะอึ้งยิ้มไม่ได้

“รู้สิ...ข้ารู้ดีทีเดียวละ” นกกระจาบอาวุโสกระแอมขึ้นเล็กน้อยก่อนพูดต่อ “ข้าก็อยู่ที่นี้มานาน...นานมากพอที่จะรู้ว่าตาลโตนต้นใหญ่ยักษ์นี้เป็นของผู้ใด และนอกจากตาลโตนต้นที่พวกเจ้ากำลังแย่งชิงกันอยู่ หากพวกเจ้าลองมองไปที่ตาลโตนต้นอื่น ๆ รวมถึงไม้ยืนต้นที่ยังรากลึกอยู่บนแผ่นดินบริเวณนี้ทั้งหมด ก็ล้วนมีเจ้าของคนเดียวกัน หากแต่เขาไม่เคยคิดจะครอบครองและไม่เคยแม้แต่จะออกปากว่าเขาคือเจ้าของแม้แต่ครั้งเดียว”

เจ้ากระรอกน้อยทั้งสองเมื่อได้ฟังต่างก็หัวร่ออหายน พวกมันแทบไม่เชื่อกับสิ่งที่ตนเองเพิ่งจะได้ยิน

“ใครกันช่างโง่เขลาเสียจริง อุตส่าห์สร้างสมบัติอันมีค่ามากมายถึงเพียงนี้ แต่ไม่เคยจะครอบครองเอาไว้เป็นของตนเอง...ไม่รู้ว่าเจ้านั้นบ้าหรือเซ่อกันแน่” กระรอกน้อยต่างพูดคุยกันถึงเรื่องชวนหัวนี้อย่างสนุกสนาน

นกกระจาบอาวุโสยิ้มให้กับท่าทีที่เจ้ากระรอกน้อยแสดงออกมา นั่นก็เพราะแววตาของมันได้ฉายภาพสะท้อนถึงเงาแห่งความทรงจำที่ครั้งหนึ่งมันก็เคยแสดงท่าทีเช่นเดียวกันนี้เมื่อครั้งมันมาอยู่ที่นี้ใหม่ ๆ

นกกระจาบอาวุโสไม่ได้ต่อว่าหรือกล่าวสั่งสอนกระรอกน้อยทั้งสอง มันเพียงแต่บินลงมาใต้ต้นตาลโตน แล้วแหงนมองขึ้นไปที่ย่านใบซึ่งคอยให้ร่มเงาแก่มันมาอย่างสำนึกคุณ ก่อนที่มันผายปีกขึ้นแล้วขึ้นไปบนไม้ไผ่ซึ่งอยู่ถัดออกไปไม่ไกลกันมาก ที่ตรงนั้นมีคุณลุงหน้าตาใจดีคนหนึ่งนั่งอยู่ โดยที่รอบตัวของเขามีเด็กน้อยหน้าตาน่ารักใคร่เอ็นดูหลายคนต่างมาห้อมล้อมและส่งยิ้มหวานอีกนัยน์ตาใสแจ้วให้เขา แล้วนกกระจาบอาวุโสจึงเริ่มต้นเล่าถึง ความเป็นมาของสมบัติอันล้ำค่าที่เจ้ากระรอกน้อยทั้งสองหมายปอง อีกทั้งยังเป็นสมบัติที่ยังความสมบูรณ์พูนสุข เผื่อแผ่แก่ทุก ๆ สรรพชีวิตให้ได้ฟังฟังอิงอาศัยจนถึงทุกวันนี้ ให้เจ้ากระรอกทั้งสองฟังกัน

เมื่อครั้งอดีตกาลนานมาแล้ว...บนแดนดินถิ่นนี้เคยที่ได้ชื่อว่ายากจนและแห้งแล้งที่สุด ไม่ว่าใครต่างก็เรียกขาน ที่แห่งนั้นกันในชื่อ “ปรางค์กู๋ ดินแดนต้องคำสาป”

เหตุที่ปรางค์กู๋เป็นเสมือนดินแดนต้องคำสาป เพราะไม่ว่าจะมองไปหนทางใดก็พบแต่ความยากจนข้นแค้น และแผ่นดินที่แตกกระแหงเพราะความแห้งแล้ง จะหาความเขียวชอุ่มของร่มไม้ใบหญ้าก็หาได้ยากยิ่ง แม่น้ำไหลผ่านนั้นก็อย่าหวังจะได้พบเลย มีก็แต่เพียงลำห้วยเล็ก ๆ ที่น้ำตื้นขุดเต็มที ผู้คนที่ทำสวนทำไร่ก็ไร้ซึ่งกำไรจากการขายผลผลิต สิ่งมีชีวิตทุกชนิดไม่ว่าคนหรือสัตว์ที่หลงเข้ามาอาศัยต่างก็อยู่กันอย่างทุกข์ทรมานเพราะความหิวโหยรอวันที่ชีวิตจะร่วงโรยไปอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

ความอึดอัดแร้นแค้นไปเสียทุกอย่างนี้ยังครอบคลุมไปถึงหัวใจหัวใจของผู้คนและสัตว์น้อยใหญ่ที่อาศัยอยู่ที่นั่นด้วย...เว้นเสียแต่ชายคนหนึ่ง เขามีรูปร่างหน้าตาที่แสนจะธรรมดา กินอยู่ด้วยของธรรมดา อยู่ในบ้านหลังเก่าชอมช่อธรรมดา ประกอบอาชีพรับราชการธรรมดา เว้นเสียแต่ความคิดคำนึงของเขาที่ไม่ธรรมดา!

ไม่มีใครล่วงรู้ว่าพื้นเพของเขามาจากแห่งหนตำบลใด หรือเขาเข้ามาอยู่ที่ปรางค์กู๋ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่มีใครรู้ได้ ทุกคนรู้เพียงแต่ว่าพฤติกรรมของเขาช่างแตกแยกและแตกต่างจากปกติวิสัยของคนในพื้นที่นี้เสียจริง

เช่นในทุกวันเมื่อเขาว่างจากการปฏิบัติหน้าที่พิทักษ์สันติราษฎร์แล้ว เขาจะขับมอเตอร์ไซค์คู่ใจคันเก่า หอบเอาถุงปุ๋ยและแบกเอาจอบเล่มใหญ่พาดไว้บนบ่าออกไปตามพื้นที่ซึ่งไม่ใช่ของตัวเอง ขอย้ำว่าไม่ใช่ของตัวเอง ก่อนจะมองหาทำเลเหมาะ ๆ เพื่อที่เขาจะลงมือขุดหลุมดินลึกประมาณซอกคอกเห็นจะได้ ก่อนหย่อนเมล็ดพันธุ์พืชโดยเฉพาะเมล็ดตาล คุณ และชี้เหล็ก ลงในหลุมดินนั้น และตั้งตารอคอยวันที่เมล็ดพันธุ์จะเติบโตเป็นไม้ใหญ่ต่อไป

ไม่มีใครในปรางค์กู๋เข้าใจสิ่งที่เขาทำ รวมทั้งไม่มีใครอยากถามไถ่เขาด้วยว่าเขาทำไปเพื่ออะไร เพราะคนส่วนใหญ่คิดว่าไม่ใช่ก่งการที่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวกับคนที่ดูเหมือนสติสตั้งจะไม่อยู่กับร่องกับรอยเช่นนี้ ดังนั้นทุกคนในพื้นที่จึงลงมติเป็นเอกฉันท์อย่างพร้อมเพรียงกันโดยมิได้นัดหมายที่จะขนานนามให้เขาว่า “ตำรวจบ้าแห่งปรางค์กู๋”

แรกเริ่มเดิมทีชายคนนี้ก็ใช้ชีวิตเฉกเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ นั่นละ

เขามีอาชีพเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ทำหน้าที่ดูแลความสงบสุขของประชาชนในปรางค์กู๋ทุกคนด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ แต่สิ่งที่นำความเคลือบแคลงสงสัยให้เกิดมิในจิตใจเขาก็คือ ถึงแม้เขาจะตั้งใจทำหน้าที่ดูแลทุกข์สุขของประชาชนเท่าไร ก็ดูเหมือนว่าประชาชนจะไม่ได้เป็นสุขตามที่เขามุ่งมั่นตั้งใจไว้แม้แต่น้อย

จนกระทั่งวันหนึ่ง เขาได้หายหน้าไปจากปรางค์กู๋ร่วมสองสัปดาห์เห็นจะได้ ไม่มีใครล่วงรู้ว่าเขาหายไปไหน แต่ก็มีเสียงเล่าลือจากชาวบ้านหนาหูถึงสาเหตุที่เขาหายไป บ้างก็ว่าเขาถูกแม่มดหมอมือจับตัวไป บ้างก็บอกเขาคงถูกวัยรุ่นในพื้นที่รุมทำร้ายจนไม่ได้สติ ต่างคนต่างใส่สีตีไขกันไปต่าง ๆ นานา โดยมูลเหตุแห่งเรื่องเล่าทั้งหมดที่บังเกิดขึ้นก็เพราะเมื่อเขากลับมาหลังจากที่หายหน้าไปนานหลายวัน เขาก็เริ่มมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป...

นับแต่วันนั้นมา ทุกหน้าแล้งที่คนส่วนใหญ่นอนอยู่กับเหย้าเฝ้าอยู่กับบ้านด้วยจิตใจห่อเหี่ยวรอคอยให้ถึงเวลาที่หน้าฝนจะมาเยี่ยมเยือน แต่เขากลับตระเวนขับมอเตอร์ไซค์ไปตามพื้นที่สาธารณะต่าง ๆ เพื่อมองหาเมล็ดพันธุ์พืชมาเก็บสะสมไว้เพื่อเตรียมนำไปปลูกในหน้าฝนที่กำลังจะมาถึง

เมื่อฤดูร้อนแล้งสิ้นสุดลง ความชุ่มฉ่ำของต้นฤดูฝนได้เข้ามาแทนที่ ก็ถึงเวลาที่เขาจะเริ่มลงมือทำกิจวัตรที่ชาวบ้านทุกคนมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระและมีแต่คนบ้าเท่านั้นที่จะทำ โดยเขาจะขับมอเตอร์ไซค์เข้าไปตามพื้นที่ซึ่งขาดความเขียวชอุ่มของสุ่มทุมพุ่มไม้ ไม่ว่าจะเป็นในที่ดินของคนอื่นหรือที่ดินสาธารณะ ก่อนจะลงมือปลูกทุกอย่าง ที่ได้เคยหาเก็บสะสมไว้ลงไปในที่ดินบริเวณ

นั้น ๆ ซึ่งเมล็ดพันธุ์บางอย่างบ้างก็เจริญเติบโตได้ดี แต่บางอย่างเมื่อสิ้นฤดูฝนก็เฉาตายไปเพราะทนต่อสภาพแวดล้อมที่โหดร้ายทารุณไม่ไหว

แต่บางครั้งเมล็ดพันธุ์ที่เจริญเติบโตได้ดีก็ใช้ว่าจะอยู่รอดปลอดภัยเสมอไป...

ดังที่ครั้งหนึ่ง หลังเขาว่างจากภาระงานประจำ เขาก็มักจะคอยแวะเวียนไปดูการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ ๆ เพียงแต่ครั้งนี้นี้ไม่เหมือนกับทุก ๆ ครั้งทั่วไป เพราะในขณะที่เขาขับมอเตอร์ไซค์คันเก่งคู่ใจเพื่อไปดูผลผลิตที่เขาอุตส่าห์ทุ่มเทบ่มเพาะไว้ เขาก็ต้องพบกับสภาพอันน่าประหลาดใจระคนกับความเศร้าสะเทือนใจ เมื่อเมล็ดพันธุ์ที่กำลังเริ่มแตกหน่อออกไปได้ถูกเผาทำลาย และบางส่วนถูกตัดจนเห็นไม่มีขึ้นดี ซึ่งนั่นเกิดจากน้ำมือของผู้ที่ไม่รู้จักและไม่เข้าใจถึงเจตนาที่แท้จริงของเขา เห็นต้นไม้เหล่านั้นเป็นเพียงสิ่งรุกรกตาคิดขวางเส้นทางสัญจร

“เหตุใดสิ่งที่เราสร้างมาด้วยหัวใจ กลับต้องมาถูกทำลายเพราะคนที่ไม่เห็นค่า” เขาตัดพ้อขึ้นมาอย่างเจ็บปวด ขณะที่ดวงตาซึ่งกำลังจับจ้องภาพ ณ เบื้องหน้าเริ่มพร่ามัว น้ำตาเอ่อไหลลงอาบหน้าโดยที่เขาไม่ทันตั้งตัว

ถึงเขาจะสะท้านสะเทือนใจมากเพียงไรแต่ก็หาได้ทำให้เขาสิ้นหวังกำลังใจไม่

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา เขาเริ่มเรียนรู้ว่าการปลูกต้นไม้ที่แท้จริงไม่ใช่จะมีเพียงอุดมการณ์แล้วคิดจะปลูกอะไรก็ปลูกไปเรื่อย เพราะการทำเช่นนั้นก็เหมือนดังคนบ้าที่เพียรตักน้ำไปเติมลงในมหาสมุทรที่เต็มเท่าไรก็ไม่วันเต็ม ทำไปก็เปล่าประโยชน์ แต่การปลูกต้นไม้ที่แท้จริงซึ่งเมื่อจะหยั่งรากลึกลงแล้วก็ไม่มีวันสั่นคลอนได้นั้น ก็คือการปลูกต้นไม้ในหัวใจคน

เขากลับไปดูสถานที่ที่เกิดเหตุซ้ำอีกครั้ง เผ่าสังเกตดูว่ามีพืชพันธุ์ชนิดใดที่ยังเหลือรอดชีวิตอยู่บ้าง ปากฎว่ามี อยู่หลายชนิดทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นต้นตาลโตนต ต้นคูณ หรือกระทั่งต้นยางนา ที่ยังยืนหยัดอยู่ได้ ถึงแม้จะโดนทั้งการตัดเผาทำลาย หรืออยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่โหดร้ายก็ตาม

เขาจึงตั้งปณิธานกับตัวเองอีกครั้งพร้อมกับตั้งคำขวัญที่เพ่งแตงขึ้นมาในใจขณะนั้นว่า...

ปรารภจะตั้งอยู่ในป่ายาง

กลางดงตาลบานสะพรั่งดอกคูณ

บริบูรณ์ด้วยพืชสวน นา ป่า

เขากลับมาเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง หากคราวนี้เขาไม่ได้นำเมล็ดพันธุ์พืชทุกชนิดที่เขาได้มาลงปลูก แต่เขาใช้เฉพาะเมล็ดพันธุ์ซึ่งเป็นพันธุ์ที่แข็งแรงทนทานต่อสภาพดินฟ้าอากาศและการถูกทำลายเท่านั้น

เมล็ดพันธุ์แต่ละเมล็ดที่เขาได้เลือกสรรแล้วถูกนำมาลงปลูกเหมือนเช่นที่เขาเคยทำ จนกระทั่งเมื่อมันเริ่มเจริญเติบโตงอกงาม ก็มักมีคนที่คิดที่จะตัดทำลายเหมือนเช่นที่ผ่านมา แต่เขาก็ไม่ได้น้อยเนื้อต่ำใจหรือโกรธเคือง นั่นเพราะเขารู้ดีว่าไม่ช้านานมันก็จะแตกกิ่งก้านสาขาขึ้นมาใหม่ หรือเมื่อมีคนมาโค่นทิ้งเสียทั้งต้น เขาก็จะลงมือปลูกขึ้นใหม่อีกครั้งจนกระทั่งคนที่จ้องจะทำลาย เบื่อหน่ายและล่าถอยไปเอง

เขาทำเช่นนั้นเริ่มมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและพูดถึงของผู้คนมากหน้าหลายตา จนมีเรื่องเล่าติดตลกที่ซ้ำ ไม่ค่อยจะออกเล่ากันว่า ชาวบ้านบางคนมักนำวีรกรรมของเขาไปใช้หลอกลูกหลานเพื่อให้อยู่ในโอวาท

“หยุดร้องไห้เสียที...นั่น ๆ ดูนั่นนั่น! ตำรวจบ้าเดินมาโน่นแล้ว ถ้าไม่เลิกร้องระวังจะถูกจับไปปลูกต้นไม้กลางแดดกลางฝนไม่รู้ด้วยนะ”

ซึ่งมันก็มักใช้ได้ผลเสียด้วยสิ....

จากลำต้นน้อยผ่านไพลิบปี บัดนี้กลายเป็นไม้ยืนต้นที่ยังรากลึกแผ่กิ่งก้านสาขาหนาทึบไปทั่วบริเวณ

จากวันนั้นจนถึงวันนี้เขาได้ปลูกต้นไม้ในปรารภคู่ไปแล้วกว่าสามล้านต้น ทั้งต้นตาลโตนด ต้นคูณ ต้นขี้เหล็ก และอีกสารพัดจะเอี่ยมยาม ซึ่งต้นไม้ทั้งหมดบัดนี้ได้กลายเป็นอาหารและผลผลิตของชาวบ้าน อีกทั้งยังเป็นแหล่ง ที่อยู่อาศัยของสัตว์น้อยใหญ่ ...

“อย่างเช่นตาลโตนดต้นนี้ที่ข้าได้มาอาศัยสร้างรัง รวมทั้งตาลโตนดต้นที่เจ้าสองตัวกำลังแย่งชิงกันอยู่นี้ด้วย ซึ่งก็ล้วนก่อให้เกิดประโยชน์และความร่มเย็นเป็นสุขแก่ทุก ๆ สรรพชีวิตให้ได้พึ่งพิงอิงอาศัยอย่างแท้จริง”

“แล้วตอนนี้ยังมีคนกล่าวหาว่าเราเป็นตำรวจบ่าอยู่หรือไม่ท่านนกระจาบ” กระรอกตัวสองถามขึ้น

“ไม่มีใครกล่าวหาเราเช่นนั้นอีกแล้วละเจ้าหนู นั่นก็เพราะทุกคนล้วนต่างรู้แล้วว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เราไม่ได้ทนเหนียวยากลำบากกายไปเพื่อตนเอง แต่เราทำไปโดยหวังเพียงสักวันหนึ่ง ต้นไม้ที่เราปลูกจะกลายมาเป็นผลตอบแทนให้กับทุกคน ซึ่งพวกเจ้าทั้งสองเชื่อหรือไม่ว่ามิใช่เพียงแต่ต้นไม้ที่ปลูกลงในดินเท่านั้นที่เจริญงอกงามขึ้นมา หากบัดนี้ต้นไม้ที่เราได้ปลูกไว้ในจิตใจของชาวบ้านก็ได้เติบโตด้วยเช่นกัน โดยที่พวกเขาไม่ทันรู้ตัวเสียด้วยซ้ำ”

“แล้วตอนนี้ชายคนนั้นยังคงปลูกต้นไม้อยู่เหมือนเดิมหรือไม่ท่านนกระจาบ” กระรอกตัวแรกถามขึ้นบ้าง ก่อนแสดงสีหน้าชวนฉงน

“ไม่ต้องสงสัยเลย ยังคงปลูกอยู่ทุกวันนี้ล่ะ” นกระจาบอวูโสหัวเราะสั้น ๆ ในลำคอ

“ช่างน่าสงสารเหลือเกิน...แม้อายุจะมากขึ้นก็ไม่ได้ทำให้เขาเหนียวน้อยลงเลย” กระรอกตัวแรกเปรยขึ้นมา

นกระจาบอวูโสนึกคิดชั่วครู่หนึ่ง ก่อนที่มันผายปีกขึ้นแล้วขึ้นไปที่แคร่ไม้ไผ่ซึ่งอยู่ถัดออกไปไม่กี่ไกลมากนัก ที่ตรงนั้นคุณลุงหน้าตาใจดียังคงนั่งอยู่ โดยที่รอบตัวของเขามีเด็กน้อยหน้าตาน่าเอ็นดูหลายคนเข้ามาหอมล้อมและส่งยิ้มหวานอีกนับตาเป็นประกายขณะมองดูเมล็ดพืชเมล็ดเล็ก ๆ ซึ่งคุณลุงได้หยิบใส่ไว้ในมือของเด็กน้อยแต่ละคน

“เขาจะเหนียวเท่าเดิมได้อย่างไรกันเล่า ในเมื่อวันนี้เขามีลูกสมุนน้อย ๆ ที่บ่าปลูกต้นไม้มากมายถึงเพียงนี้”

(ผลงานเรื่องสั้นชิ้นนี้ได้แรงบันดาลใจจากเรื่องจริงของ ร.ต.ต.วิชัย สุริยบุตร ผู้ปลูกต้นไม้มากกว่าสามล้านต้นในอำเภอปรารภคู่ จังหวัดศรีสะเกษ ดินแดนที่เคยจัดว่าแห้งแล้งที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศไทย ให้กลับมาร่ำรวยด้วยทรัพยากรป่าไม้ และเป็นผู้ที่ตั้งปณิธานไว้ว่าจะขอปลูกต้นไม้ไปจนกว่าจะหมดลมหายใจ)